

SOLOTENTOONSTELLING

Mounir Eddib, *Taliswoman*, Z33,
Hasselt, België, 27 september
t/m 14 december 2025. Z33.be

Mounir Eddib: Ritueel, Ruïne, Reparatie

ALEXANDRA TAYLOR **Spookachtige menselijke gedaantes, vaak zonder herkenbare huidskleur of geslacht, zweven over landschappen die resoneren met het verleden en tegelijkertijd reiken naar een verbeelde toekomst. Mounir Eddib schept het beeld van een natuurlijke wereld, doordrongen van sporen van giftigheid - teer, lood en industrieel puin, maar laat ons achter met de vraag: bezwijken deze landschappen aan de contaminatie of trotseren ze die juist?**

van een mijnwerker en zoon van Amazigh (Berber) ouders uit de grensgebieden van de Westelijke Sahara, put hij zowel uit persoonlijke en familiale ervaringen als uit archiefonderzoek. Zijn kunst confronteert het aanslepende trauma van ontheemding en extractie, en transformeert het tegelijkertijd in iets beschermend, krachtig en spiritueel.

Met onconventionele materialen zoals indigo, lood of hoogovenslakken uit ontmantelde mijnsites creëert Eddib tactiele, amulet-achtige stukken met een bemiddelende functie. De grondstoffen wekken iets op, het zijn hulpmiddelen voor herinnering, gekozen vanwege hun traditionele magische associaties en materiële resonantie. Door zijn werk vestigt Eddib de aandacht op uitgewiste verhalen en verbindt hij het fysieke kunstwerk opnieuw met de landschappen waaruit het voortkomt.

Plaatsgebonden en materieel geaard

Het creatieve proces van Mounir Eddib begint meestal niet in de studio, maar in een landschap en de verhalen die het bevat. Geworteld in autobiografische reflectie en gemeenschap, verbindt zijn werk de geschiedenis van migranten en arbeidersgezinnen in de voormalige mijnstreken van Limburg opnieuw met hun landschappen van herkomst en aankomst. Zijn beeldtaal is sterk geïnspireerd door Noord-Afrikaanse kosmologie, islamitische volksrituelen en het Amazigh (Afro)futurisme. In combinatie met moderne industriële iconografie wordt het verleden herschreven en de toekomst opnieuw verbeeld.

Dit proces is zeer plaatsgebonden, en zowel materieel gegrond als conceptueel abstract. De teer bijvoorbeeld, met zijn indringende geur van verbrand hout, is een harsachtig extract van jeneverbesbomen met medicinale en rituele toepassingen. Lood speelt een belangrijke rol in Marokkaanse waarzegrituelen (molybdomantie).¹ Eddib verzamelt ook verschillende materialen rechtstreeks uit de mijnsites in de omgeving waar hij opgroeide, om de energie van de plek fysiek in zijn werk in te bedden. Deze materialen hebben een symbolisch gewicht, een kracht, en zijn in veel gevallen chemisch instabiel. Vanaf het begin worstelt zijn praktijk dus met conserveringsuitdagingen, waarbij gevestigde waarden op de proef worden gesteld. Welke kunst moet gepreserveerd worden en hoe?

Mounir Eddib (1995) is een Marokkaans-Belgische schilder en mixed media kunstenaar wiens ritualistische werken geschiedenissen hervertellen die begraven en verzwegen werden. Hij verweeft schijnbaar verschillende dimensies tot één realiteit: het fysieke en het spirituele, het natuurlijke en het technische. Eddib beweegt zich sierlijk tussen de zware traditie van de westerse schilderkunst en een betoverende voorouderlijke wereld, waar magie, het lot en bescherming tegen het kwaad in het dagelijks leven zijn verweven door middel van geuren, rituelen en symbolisch geladen materialen. Hij daagt ons uit om na te denken over het behoud van het ontastbare en de overdracht ervan door middel van dynamische materiële assemblages.

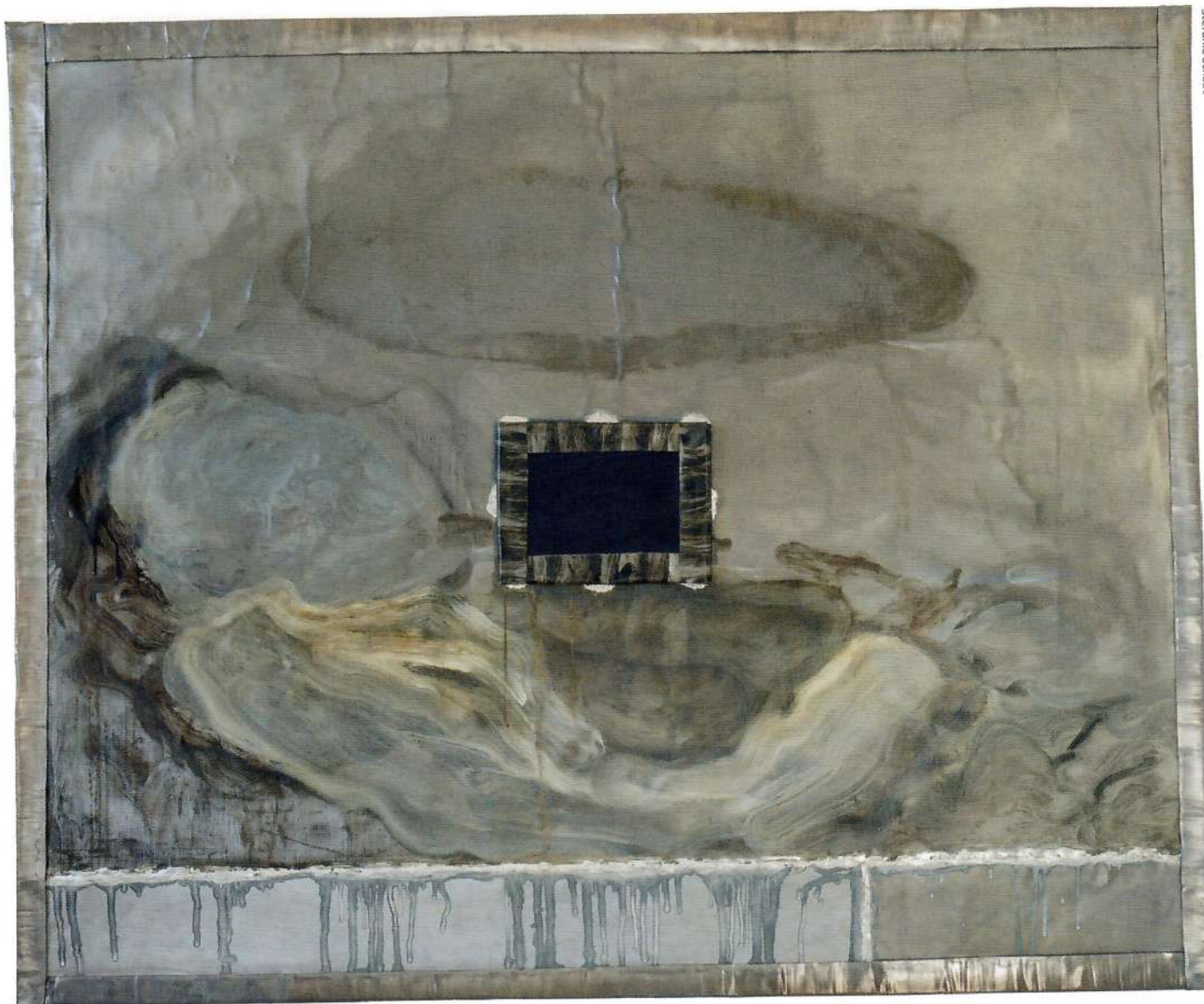
Eddib is geboren en getogen in Genk (België), een postindustriële stad gevormd door steenkoolmijnen en migratie. Als kleinzoon

Foto

1 Mounir Eddib, *Vigil I*, 2024, olieverf, teer, indigo doek en lood op canvas, 115 x 140 cm. Courtesy Galerie Ron Mandos, Amsterdam en de kunstenaar.

Online

mounireddib.com
instagram: @broer

2

Stefanie Schaut

2a

In zijn atelier in Kunstplaats Vonk bouwt Eddib zijn werken langzaam en weloverwogen op, waarbij hij gevonden mijnmaterialen en traditioneel gebruikte stoffen in lagen samenvoegt tot intense tactiele composities die schilderkunst, assemblage en sculpturale vormen combineren. Hij begint bijna altijd met een tekening in potlood, inkt of aquarel op papier, die hij vervolgens laat uitgroeien tot meer intuïtieve of gelaagde - minder lineaire - uitingen. 'Vaak experimenteer ik met het toevoegen van bepaalde materialen aan die schets, om ze verder te boetseren. Dat vel papier is niet alleen een studie, het roept ook iets op. Het lichaam en de spieren hebben ook een geheugen. Het is alsof ik tegen mijn eigen lichaam zeg: "Dit is wat er gaat gebeuren, bereid je voor."'

Een tekening, 'die zelf gebaseerd kan zijn op archiefmateriaal of een landschap waarin ik mezelf bevond', markeert het begin van een improviserende samenwerking tussen beeld en materiaal. Terwijl Eddibs schetsen de eerste vonk vastleg-

gen, is het proces dat volgt onvoorspelbaar. Het resultaat is nooit een directe reproductie: 'Improvisatie is hierbij heel belangrijk, net als intuïtie; het is een samenspel. De tekening vangt inspiratie, maar dit komt samen met het verfproces. Het blijft nooit de originele foto, er is vrije verbeelding. Het is een cocktail. De materialen blijven reageren op mij en op elkaar.' In eerdere werken zoals *Birch Spirit* (2024) en *Still Wandering* (2024) experimenteerde de kunstenaar met lokale Winterslagse bakstenen waarmee mijnwerkershuizen werden gebouwd, om de materialiteit van zijn schilderijen te intensiveren. Aanvankelijk had hij een muurachtig frame voor ogen, opgebouwd uit hele bakstenen, maar dat idee bleek onrealistisch. Dit leidde tot een nieuwe aanpak: het vermalen van de bakstenen tot een grof poeder om unieke tinten te creëren van '...een soort rood, en een zwart-rood dat moeilijk te beschrijven is. Hier gaat het niet alleen om de extractie van een pigment. Er zijn zoveel aspecten aan dit materiaal. Deze baksteen bevat zwarte schalie, hij is gebakken, hij is korrelig. Wanneer het op het doek op een andere kleur wordt aangebracht, wordt het onderdeel van een groter palet, een spel van kleuren en vormen.'

Eddib bouwt ook voort op hoe zijn Sahrawi familieleden omgaan met schaarste diep in het woestijnachtige gebied van het Atlasgebergte. Hij minimaliseert afval, hergebruikt onderdelen van mislukte kunstwerken en behandelt elk onderdeel met zorg en verantwoordelijkheid.

'Eén ding dat ik echt heb geleerd van mijn familie in Zuid-Marokko is om heel bewust om te gaan met hulpbronnen. Elk deel van een te slachten dier heeft waarde, en het wordt enkel geslacht wanneer nodig. Daarom breek ik onderdelen van mislukte werken af en hergebruik ze. Het verwijderen van lood, het recupereren van teer, enz. We moeten echt vraagtekens zetten bij onze wegwerpmatenschap, en dit geldt zeker voor de kunst, waar veel geld mee gemoeid is, en die op zichzelf erg vervuilend kan zijn. De overblijfselen van eerdere werken, fragmenten, gerecycleerd materiaal, ze krijgen allemaal een plek in mijn atelier en zo creëren ze ook fragmenten in mijn hoofd. Het is een respectvolle houding ten opzichte van materialiteit.'

Maken is voor Eddib niet alleen een technische handeling. Elk werk is doordrenkt met

intentie, geïnspireerd door magische en spirituele praktijken die tot doel hebben de klopgeesten van het verleden in te zetten als bewakers van het heden en de toekomst.

Erfenissen

Gezien de breekbaarheid en vluchtigheid van zijn materialen onderkent Eddib het spanningsveld tussen artistieke intentie en collectiebeheer. 'Ik ben me erg bewust van de toxiciteit in mijn persoonlijke werk en doe wat nodig is om mezelf te beschermen. Het fascineert me ook, deze tegenstrijdigheid.' Zijn werken roepen cruciale vragen op: 'Hoe conserveren we kunst die gemaakt is van instabiele of zelfs giftige materialen? Moet conservering ingrijpen in kunstwer-

Foto's

2 Mounir Eddib, *Vigil II*, 2024, olieverf, teer en lood op canvas, 115 x 170 cm. Courtesy Galerie Ron Mandos, Amsterdam en de kunstenaar.

2a Detail

3 Mounir Eddib, *Through and Through*, 2025, olieverf, hoogovenslakken, lood en indigo doek op canvas, 60 x 120 cm. Courtesy Galerie Ron Mandos, Amsterdam en de kunstenaar.

4 Mounir Eddib, *Presence between walls*, 2025, olieverf, teer en lood op canvas, 42 x 72 cm. Courtesy Galerie Ron Mandos, Amsterdam en de kunstenaar.

Stefanie Schaut

3

Stefanie Schaut

4

Stefanie Schaut

Werkwijze Mounir Eddib

'Ik begin met het aanbrengen van dunne lagen olieverf, verdund met terpentijn om het droogproces te versnellen. Zodra deze lagen droog zijn, werk ik in dikkere verf. Hiervoor gebruik ik een zelfgemaakte impasto, bestaande uit bijenwas, terpentijn, een beetje lijnzaadolie en een natuurlijke hars. Deze impasto meng ik met mijn olieverf, wat zorgt voor meer textuur en een snellere droging.

De keerzijde van deze impasto is dat het pigmentgehalte van de verf afneemt en de verf matter wordt. Dit nadeel wordt voor mij echter gecompenseerd doordat delen van de ondergrond zichtbaar blijven, waardoor er een gelaagd kleurspel ontstaat.

Wanneer ik met tin of lood werk, kies ik bewust voor een stevig doek (universeel doek 125 Brussel van de firma Artel). Dit doek is robuust en hittebestendig, waardoor het niet doorbrandt wanneer ik het vloeibare materiaal erop giet. Dankzij het lage smeltpunt van tin koelt het bovendien snel weer af.

Ik werk tegenwoordig ook vaker met een transparant doek (transparant doek 887 Deluxe van Artel). Dat is ook stevig. Ik heb deze keuze recent gemaakt omdat ik vind dat een witte ondergrond te bepalend kan zijn en ik een natuurlijkere kleur verkies. Dit doek heeft al een transparante lijmlaag voor betere aanhechting.'

5a

Stefanie Schaut

5

ken die bedoeld zijn om te vergaan, te vervagen of zelfs te bezweren?’

Eddib gaat deze kwesties niet uit de weg, maar omarmt ze, met als doel de levendigheid van zijn materialen te behouden in plaats van ze te steriliseren: ‘Ik let er bijvoorbeeld wel op dat ik de fles teer die ik wil aanbrengen niet in de zon zet. Warmte maakt het erg vloeibaar. Dit geldt ook nadat het op een schilderij is aangebracht. Mijn werken blijven ademen. Teer droogt eigenlijk nooit helemaal op, het is harsachtig.’ Eddib's doel is niet statische duurzaamheid, maar blijvende transformatie zonder verlies van betekenis of samenhangende identiteit. ‘Lood is fragiel. Door zijn zachtheid buigt het zelfs als je het aanraakt of als je een zwaar kader op een oneffen oppervlak

plaatst. Het oppervlak oxideert ook en wordt na verloop van tijd dof. Ik vind dit mooi en als kunstenaar verlies ik graag de controle over mijn werk in deze zin. De tijd zelf cureert en vormt mijn werk.’

Eddib is medeoprichter en artistiek coördinator van *The Building Genk*, een *community arts* ruimte gericht op een diverse groep jonge en opkomende makers uit de regio. Naarmate zijn zichtbaarheid toeneemt, groeit ook zijn invloed als kritische stem in gesprekken over kunst, herinnering, materialiteit en conservering. ‘Het feit dat mijn werken in de loop der tijd veranderen, voelt voor mij als een compliment. Het is een doel. Omdat het betekent dat het werkt. Over magie wordt vaak gesproken als het onzichtbare, maar het doordringt

alles wat we zien en niet zien. Magie transformeert. Transformatie betekent leven. Ik zou musea bijvoorbeeld geen maatregelen toestaan om oxidatie te voorkomen.’

De praktijk van Mounir Eddib biedt niet alleen visuele kracht, maar ook een uitdaging: opnieuw nadenken over hoe we zorgdragen voor kunst die meer in zich draagt dan pigment en vorm. Kunst die een getuige is. In zijn werk ontmoeten verschillende werelden elkaar in een visuele taal die raakt wat moeilijk in woorden gevat kan worden. Deze beeldtaal overbrugt schijnbare tegenstellingen omtrent het (on)natuurlijke en herinnert ons dat we onafscheidelijk verbonden zijn met de ecologie en de verhalen van de plaatsen waarin we leven. ■

Foto's

5 Mounir Eddib, *He Ain't Heavy, He's My Brother*, 2025, olieverf, natuurlijk teerextract, schalie, bijenwas, lood en tin op canvas, 210 x 170 cm. Courtesy Galerie Ron Mandos, Amsterdam en de kunstenaar.

5a Detail

6 Mounir Eddib soldeert de randafwerking.

Noot

1 Molybdomantie is een nog steeds beoefende vorm van waarzeggerij waarbij de waarzegger de toekomst voorspelt door gesmolten lood (of soms tin) in water te gieten en de vormen die ontstaan te interpreteren.